

на р. Сазлж дере и се съсредоточи въ долината на Кумъ дере между пжтищата Скендеркьой — Демиръ-капу и Скендеркьой — Мезаръ тепе, дето остана да ношува, като изпрати една дружина дежурна част на позиция на половина километъръ напредъ.

Началникътъ на Източния секторъ, като искаше да използва лунната нощъ за намаление загубитъ, заповѣда въ 1·30 ч. на 13 да се атакува фронтовиятъ поясъ.

Настъпваше часътъ, когато щѣше да се реши участието на най-силната турска крепостъ. Луната бавно и величествено се подаде иззадъ хълмистия хоризонтъ. Стотици орждия зареваха. Отдалечъ и наблизу се чуваше артилерийскиятъ грохотъ. Родопци и Загорци се вече надигаха къмъ фортоветъ Айджи-Олу и Айвазъ-Баба. Почваше една отъ най-славнитъ и величави епопеи за величието на българското оржие.

Началникътъ на Южния отдѣлъ, отъ донесенията на своята лѣва колона на конния отредъ, съзираше признаци за единъ сериозенъ излазъ на Шукри паша отъ крепостта, за да си пробие пътъ къмъ Цариградъ въ последния моментъ. Затова той реши да използва секторния резервъ — 1/3-а бригада, който нему бѣ подчиненъ за действие противъ предполагаемия турски излазъ, и заповѣда на 24-и полкъ да настъпи къмъ Адъмаа, а на 11-и полкъ — къмъ Кавказъ табия. Като донесе за това на началника на сектора, последниятъ не одобри този начинъ на действия, защото смѣташе следъ пробива при Айджи Олу да привлече 1/3-а бригада за разширение на успѣха, и заповѣда частитъ на 1/3-а бригада да се върнатъ задъ Мезаръ тепе.

Въ 5 часа на 13 мартъ 11-и Сливенски полкъ настъпи отъ Кумъ дере къмъ Кавказъ табия, като имаше 2-а, 4-а дружини и картечната рота въ първа линия; 1-а и 3-а дружини — въ втора. Къмъ 7 часа достигна гребена Халваджи Бекчили на около 1400 м. отъ Кавказъ табия. Предъ полка настъпваше 57-и полкъ. Тукъ въ 8·10 часа командирътъ на полка получи заповѣдъ да се оттегли и съсредоточи отново въ Кумъ дере, задъ Мезаръ тепе, отгдето бѣ тръгналъ, и оттамъ заедно съ 24-и полкъ, комуто сжщо е заповѣдано да бжде тамъ, за да се насочи по долината на р. Кумъ дере къмъ Малъ тепе. Понеже полкътъ бѣше близко до противника, за да стане оттеглянето незабелязано, командирътъ на полка заповѣда то да се извърши последователно и на малки групи — по взводно.

Когато полкътъ вече бѣше се оттеглилъ и стигналъ до Мезаръ тепе, получи се радостната вестъ, че всички фортове сж паднали въ наши ржце и заминаването за Малъ тепе става излишно. Съ неописуема радостъ бѣ посрещнато това известие отъ всички. Гръмогласно „ура“ процепа въздуха.

Подъ устрема, небивалия устремъ на нашитъ герои, подъ силния несъкрушимъ духъ на българския воиникъ се огъна първокласната Одринска крепостъ, чиито планове за отбраната бѣха дѣло на капацитети съ европейска всеизвестностъ.

На 14 и 15 мартъ полкътъ остана на станъ въ Кумъ дере, а на 16 се премѣсти въ Хавса. На 17 въ състава на бригадата продължи марша къмъ Баба-Ески, гдето се разположи на квартири.